

יש לך בעיות עם הרגליים?

אתה סובל מגירוי עור?
ריח לא נעים?
עור קשה ודואב?

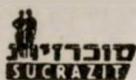
הרי לך הפתרון...

"הפי פייט" התכשיר האנטיספטי פרי מחקר ונסיון של שנים בארה"ב ואירופה.
"הפי פייט" מרענן ומרגיע. מונע ריחות לא נעימים, מונע זיהום העור, מהיבש ואינו מותיר כתמים.

כספך מובטח לך

באם יידמה לך כי "הפי פייט" אינו עוזר לך, תוכל לפנות לחב' "סוכרזיט" בע"מ רח' תבואות הארץ, מס' 1, יד המעביר וכספך יוחזר לך.

להשיג בבתי מרקחת ופרפומריה במחיר 2.95 ל"י בלבד.
מיוצר בארץ ע"י

עפ"י רשיון מיוחד מחב' "הפי פייט" בצרפת וארה"ב.

הגבול

מסע אל הלירה

גבול יכול לחצות בין ארצות ומדינות, בין ממסלות ועמם. אך אין גבול שי כל לחצות בין אנשים הרוצים להיות יחד. סאלים אדוארד, נער ערבי בן 15, רצה בכל ליבו להיות עם אנשי כפרו בישראל. ד"ר רוברט לינדסיי (45), הכומר הבאפי טיסטי, החליט לאפשר לנער להיות עם אנשי כפרו — בכל מחיר.

המחיר היה יקר. **יתום מגדה הוריו.** סאלים אדוארד גדל מגיל שנתיים בכפר הבאפטיסטי ליד פתח תקוה, אותו הקים לינדסיי. הוריו נטשו אותו בגיל זה, כשנמלטו בימי מלחמת העצמאות מאימת הצבא היהודי. התינוק נאסף אל הכפר הנוצרי וגדל בו 13 שנה. הוא חשב שהוריו נהרגו במלחמה. לפני שנה נודע לנער שאיננו יתום. הוריו חיים ושלמים בכפר השני של הגבול, המפריד בין שני העמים. סאלים הצליח לעבור את הגבול. לקראת הגרעס האחרון, עבר במעבר מנדלבאום לירדן, יחד עם הצלינים הבאפטיסטיים ש' עשו דרכם לכנסיות העיר העתיקה. **מפתחות בכוננות.** הנער שב אל חיק הוריו מולידיו. אך אלה כבר לא היו לו יותר מקרובי משפחה מקריים.

הוא רצה לחזור לביתו. אך החוק הפורז מלי היבש אינו מכיר בחוקי הרגש האנושי. שלטונות ירדן, בלחץ אבי הנער בעל ההשפעה, סירבו לאשר את החזרת הנער, למרות דרישות ראשי הכנסייה הבאפטיסטית בירדן.

ד"ר לינדסיי מצא מוצא. הכומר האמריקאי יפה התואר, הדומה לכוכב קולנוע וזהר, הכיר היטב את תנאי הארץ. הוא ידע כי רק מעשה הקרבה אישי יוכל להחזיר את הנער למקום אליו רצה כל כך לחזור. לינדסיי עזב את ביתו בטבריה, נסע לירושלים. הוא התנה את מכוניתו במרחק של 20 מטרים מגבול העיר העתיקה, הש' איר בתוכה את המפתחות, כשזולנות ה' מכונית פתוחים, ויצא למסעו אל תוך הלילה.

מוקש לילי. החלק הראשון של המסע עבר בקלות. הכומר הגיע לעיר העתיקה, נפגש עם הנער ויצא לחלקו השני של המסע הנועז. השניים פנו לעבר הגבול, רצו לחזור באותה דרך עצמה בה הגיע לינדסיי לירדן.

הלילה החשוך והצלחת חלק המשימה הרא' שין — עורר תקווה בלב המסתננים יוצאי הדופס. אך בחושך טעה הכומר בדרך. הוא התקדם לעבר הגבול בשביל לא מוכר. קול נפץ חד קרע את דממת הלילה. מוקש הטיל את הכומר פצוע ארצה. הנער היה מוטל לידו, פצוע אף הוא.

רופאי בית החולים הירדני נאלצו לקטוע את כף רגלו השמאלית של לינדסיי. יתכן כי דוקא הרגל שנקטעה על גבול האיבה תצמיד את השלטונות צעד אנושי. השבוע נרמז כי הנער יוכל לחזור אל ביתו בישראל.

המימשל הצבאי

מלחמתו של מורה

ועד חדש קם השבוע בישראל: "הי'ע' להגנה על סאלח בראנסי". עשרת חברי, כולם תושבי הכפר טייבה במשולש, כבר הריצו מכתב לועדת החינוך של הכנסת. תוך ימים בודדים הצליחו אף להחתים כ-700 אזרחים על פטיציה לכנסת — מיבצע לא מבוטל ביישוב כה קטן.

במרכז הפעילות הפתאומית עמד גבר נאה בן 32, יליד טייבה, שדעתו לא מצאו חן בעיני השלטונות. סאלח בראנסי סיים את לימודיו בבתי ספר ערביים, הספיק ל' כהן חודשים בלבד כמורה במיכללת אל נהדה הירושלמית לפני פרוץ מלחמת תש"ח. לפני עשר שנים התמנה מורה לערבית בבית הספר התיכון בכפר מולדתו.

ויכוח עם המפקח. צרותיו של בראנסי סי החלו כמעט מיד. הוא ראה בתפקידו יעוד לאומי, המחייבו להבטיח כי תלמידיו יקבלו חינוך ערבי מעמיק גם בהיותם מ' עוט במדינה לא ערבית. לא כן חשבו מפקחי החינוך. הם הסבירו לו כי רצוי יותר חינוך שטחי, שלא יחזה מקור להגברת הגאווה וההתבוללות הלאומית של תלמידיו.

בראנסי לא שעה להזהרות. כאשר פרצה באחת ההודמנויות שביתת תלמידים בבית ספרו, הואשם בראנסי באירגון השביתה,

הועבר לבית הספר עממי בכפר קטן במשולש. אך הסתדרות המורים התערבה לטיובתו והוא הוזר כעבור זמן לטייבה.

השפעת זמאמרים. כאשר הופיע כתביהעת "אזאד", היה בראנסי אחד המשי תחפים הקבויים בו. הופעלו נגדו כל אמצעים לחץ הרגילים שיפסק את השתתפותו, אך בראנסי התעקש. "זכותי לכתיב מה שאני חושב. בכל עתון שאני רוצה — כל עוד אין בכך עבירה על החוק" השיב. משרד החינוך החליט כי מאמרו עלולים להשפיע לרעה על תלמידיו, והוא נקרא ל' בירור בפני ועדת חקירה משותפת של המשרד ושל הסתדרות המורים. הועדה לא מצאה בו כל פגם מקצועי, ועל אף שסיימה את חקירתה לפני חידושים רבים לא פירסמה עד כה את החלטותיה.

החודש, עם פתיחת שנת הלימ דים החדש, ציפתה לו הפתעה לא נעימה. ללא התראה, קיבל הודעה כי הועבר לבית הספר היסודי בחירבת סלאמה, בגבול הצפוני של המשולש — מרחק רב מביתו. היה ברור לו לחלוטין כי הגלייה זו באה משני טעמים: "או להעמיד את חיי בסכנה, בכפר הישוב ממש על הגבול, או להכריח אותי להתפטר ולאבד את זכותי לקבלת פיצויים. הוצאת הנסיקה לעבודה יעלו על המשכורת שאני מקבל ממשרד החינוך."

הוסיף בראנסי השבוע: "אם מגלים אותי בטענה שאני מסוכן לבטחון המדינה — האם על הגבול אהדל להיות מסוכן? אני קורא להם תגר: אם יש לכם משהו נגדי — העמידו אותי לדין! אינכם יכולים להגלות אותי ולפגוע במטה לחמי בשל דעות ש' אני מבצע באופן אישי. זוהי זכות של כל פרט בחברה דמוקרטית."

תערוכות

דירה בשונה הבאה

השבוע שוב נהרו שיירות ארוכות של נוסעים אל גני התערוכה בצפון תל-אביב,

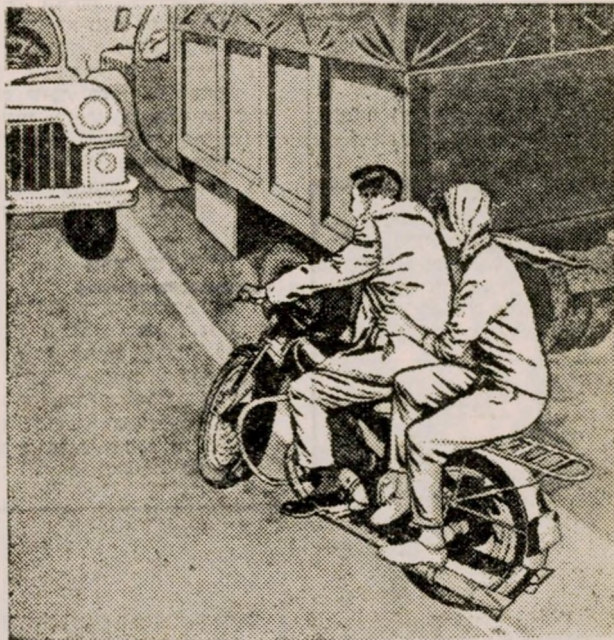
כומר דינרסיי ובנו עזה מגבולות אהבה

לבקר בתערוכה חדשה. תערוכת כלים נאים — דירה נאה.

יה מה שראתה בתערוכה, מר' וזאת כתבת, "העולם הזה", וזאת יריב:

הלכנו לתערוכה הבינלאומית ה'ו של אגודת שימושית כדי לראות כל מה ש' חשבנו שיש בה. ציינו לעצמנו בסיפוק רב שהתערוכה מתוכננת בזהירות מיוחדת. הד' אגת למבקרים שלא יגיעו לביתנים אליהם קצו להגיע. גם המפה המדויקת בקאטאליג שנמכר בכניסה עזרה מאד לאבד את הדרך. אולם השימר בכח-לכת עוד איתנו והס' ביר שגם הוא היה תועה כך בהמשת הימים הראשונים, עד שסיגע לעצמו נוסחה פשו' טה: ללכת תמיד לכיוון ההפוך ממה שלפי ההגיון נראה הכיוון האמיתי. "ועכשיו" הצהיר בנאמה, "אני בהחלט תועה פחות" נדדנו ברגליים כושלות את 305 אלה המטרים המרובעים של שבעת הביתנים. רמסנו בצעד זוג שפרח על הדשא השימישי

פיזות אינה גבורה זהירות אינה פחדנות

אל תתפתל בין כלי רכב

אגב: הבטה גם נסיעה בטוחה לנוסעת הנדיות

המועצה הלאומית למניעת תאונות.

